

غزلیز

ماہنامہ

دہلا پلو شاعرانو پہ زہرہ پوری غزلونہ!

Ketabton.com

راتولونہ او ترتیب: گلبدین "فیضان"

ددي کتاب په اړه

نوم : غزلیز ما بنامونه

راتولونه او ترتیب: گلبدین (فیضان)

شاعران : پیرمحمد (کاروان)، خالد (ریحان)، ممتاز (اورکزی)،

دروېش (دراني)، اروا بناد محیب الله (بهرام)، محمد گل
(منصور)، شهناز (باقر)، ثنا الله (ضیوال)، نوروز خان (ذکي)
نصیر (آرمان)، نصیر (اتل) او گلبدین (فیضان).

دپي ډي ايپ بني تر لاسه کولو پته

<http://solimanmountain.weebly.com>

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

دالی

غزل

سبا چي سر زمـا په تيره د احد لگيري
راخه چي نن مې زړه له تا سره بي حد لگيري
صمد به عـفوه راته کاندي د صنم د ميني
په زړه مې خور چي قل هو والله احد لگيري
بنـکلا پلويه له پينو هغه بدرنگي غورخوه
چـي د لاس تيره يي په غابن د محمد لگيري
په يوه داسي کيف مين يم چي له بنه نه بنه دی
د شپي د ستوريو دک آسمان به په چا بد لگيري
لکه ايـنده کړه له لري نخاگره بنکلا
مقصد مې زړه دی مقصد غشي په مقصد لگيري
چي سُر و تال د بوډي تال تول د کاروان دي ياران
له گلـغزلي له نغمي سره يي خود لگيري
پيرمحمد(کاروان)

غزل

زړه زمري دى بس خطاوي به تري كيږي
د هوسيو سترگو غلاوي به تري كيږي
يو انسان دى مهربان دى غوسه كيږي
كله كله تاوي ماوي به تري كيږي
لبونى دى په واده كې په ژړا شي
په لمانځه كې هم خنداوي به تري كيږي
چې گلونه يې گېډۍ گېډۍ خوښيږي
نو گېډۍ گېډۍ دعاوي به تري كيږي
واوري ووي زما خور ده نوم يې سوله
ها چې راشي نو موسكاوي به تري كيږي
ماشومان چې له جگړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوي به تري كيږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوري
ژېربخوني شان رڼاوي به تري كيږي
د كاروان غزلي مستي جينكي دي
چې په خود راشي گداوي به تري كيږي

پيرمحمد(كاروان)

غزل

شعرونو سوداگرې شـــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرڅو پریولی گلابي غزل په څو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپې راوړې
ستا د برندو برندو سترگو عقابي غزل په څو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلي غـــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غــــزل په څو دی

ما دې نوم په سپینو اوبنکو پـــــــه زیري نرگس لیکلی
نرگسي غزل په څو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکی وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــتا د مخ د سپیني پانې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

غزل

که بیلې پښې پر تودو تبخنو ودرېدلی یـمه
د غمرنگو لونگین ته رسېدلی یـمه
په تللیو سترگو و پسي ډېر ډېر ژرېدلی یـمه
ته به ویـده وي د آسمان ستوریو لېدلی یـمه
درست ماشومتوب را باندې سترگې تورولې ادې
د رنـجو سیند یـمه له سترگو بهېدلی یـمه
د نیمو شپو سپوږمۍ را گوري راته غږ نه کوي
غریب مار غـه یم په ځنګل کې چغېدلی یـمه
زخمي آواز مې پر جهان راگ د سُور لګیږي
د زړه تر ځنګه پـه وزرو لګېدلی یـمه
ژوندی پڙواک یم دوی مې وژني خو را و خپږمه
ګني نو څو ځله ګرنگ ته غـورځېدلی یـمه
د زړه د سر هره تڼاکه کې مـې توری توری
غزل غزل دې کړمـه گل گل غوړېدلی یـمه
لکه د اوبنکو د کاروان مې ترېنه مه وباسئ
چې یـې د سترگو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پیرمحمد(کاروان)

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پري يې غــــاړه وه
بيا زمونږ ژرا تر موټر بــــم لانــــدي ولاړه وه

اوبنکې په اوبو کې وي بېــــگا په روژه ماتي کې
چا مو وي خرما ربېلي ژوند مو دبسته شــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته گاونډي کړي د خور او د مــــور زياره وه

ما چيغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچــــه مې په ستوني کې د کاني په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــه د وطن د بُورو، ورارو غږ
دا غــــزل کاروانه د شهيدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

غزل

تري گلاب راته وي، نري باران خور دی
خو ما دا نه منله، ما وي جانان خور دی

سهارنی بلبلي، ورسره مله کړه نغمه
د غره په خوا کي کلیه، ستاسو اذان خور دی

چي ته د گل غوندي يي، که گل د تا غوندي دی
اي په ايمان و وايه، کوم يو گومان خور دی

په يوه سري مينه، مسته د خيال بناپيړی
ور غاري وتي وايي، په خدای انسان خور دی

غنم غنم خوره ده، بنتِ آدم خوره ده
هو د حوا پر خالق، ايمان ايمان خور دی

نری به هم خوره وي، د توري گوري په شان
لکه انگور د ميزان، افغانستان خور دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترگي ويی منه
سترگي به ستا وي خوري، شعر د کاروان خور دی

ثور-۱۳۹۶-۱۳

غزل

چي ورته خولي شوي داصيلو مرغلرو اوبه
خپلو خبرو ته دي ورکړي د سندرو اوبه
ستا د تصوير تنکيو پينو ته شيشي مه شه لشي
په کانو چپري ماتي مه شه د جوهر—رواوبه
زما د زړه د ميني زور پاس په لـبـمـو کي گوره
په بره خپزي اشنا تـلـل د زورورو اوبه
خدايه ! باران د ميني راوله پر وچـو لـلـمـو
غواړي گلان لکه د تـرـو مـسـا پـا پـرواوبه
گودري شاري منگي مات دي په کي خاڅکي نه شته
ستا د لاسونو د جوړه شپـيـنو کوټرو اوبه
پرگلو خاڅي کوم د ميني پيغمبر ژر لـي ؟
د شعر د شاتو د مچـيـو له وزرو اوبه
کله چي لـي کي خپل صنم ته صوفيانه غزله
قلم ته واچـيـوي کاروان د نيلوفر اوبه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

امام و له قيام را غورخېدلی په جومات کي
سجدي په وینو سرې وي بم چاودلی په جومات کي

مات غشی د پولادو ، د قاري پسه حنجره کي
قران و پانې پانې سوخه بدلې په جومات کي

سیلی وه د سرې اوسپنې ناخپسه را الوتي
گل گل د دعا لاس و ریریدلی په جومات کي

او پلار يي مات رحیل لکه خپل زوی غیر کي نیولی
لبنتي د اوبنکو وینو بهېدلی په جومات کي

الف د یوې پرې ژبي پر سر پسه وینو سور و
د میم توری په زړه و لکه بدلې په جومات کي

زوال يي خدایه کبر کړي په روی د ملایکو
شیطان له خمر مستی و گډیدلی په جومات کي

پیرمحمد(کاروان)

غزل

دا دې موسم دی مهربانه که وطن ته راځي
درد په وطن کې دی درمانه که وطن ته راځي
خولي مو گونډلي د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترگو تـررجمانه که وطن ته راځي
تري گلونه يې په غېږ کې مرغیجن دي ولاړ
د مـيـني شـرکنده بارانه که وطن ته راځي
جامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنگ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځي
بي تا سرغوڅي ستان پاتي دی تاوان دی تاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن ته راځي
مـر به له غم يم چي تابوت دي لـه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه خوانه که وطن ته راځي
لکه ټپي دي درپسـي ټولي شملي لويټي
زما زار زاره ياقربانه که وطن ته راځي
د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شي به امپل دُر و مرجانه که وطن ته راځي
حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

غزل

بلومه په ډيوو کې دعاگانـــــــي
نيمه شپه مې په لېمو کې دعاگانـــــــي
له تسبو نه مې تارونه دي را ويستي
غږومه په نغمو کې دعاگانـــــــي
طنازي يې په لفظونو کې نازي کړي
په غزل په زمزمو کې دعاگانـــــــي
د رندانو سترگې برندي را پسي دي
کړنگومه په پيالو کې دعاگانـــــــي
کړه مې لپه ميناتور جام د مــــرجانو
تنده غريه څښه اوبو کې دعاگانـــــــي
د برکلي به وي سخ چې وي د ســــولي
پېغله ناوې په چمــــبو کې دعاگانـــــــي
کچ او مېچ د چــــا د لېچو را سره دي
مړې يــــي مه شه په بنگرو کې دعاگانـــــــي
و کاروان ته يې تورسترگې کړي ور يادې
پــــه دي ورځو په دي شپو کې دعاگانـــــــي

دلو-۱۳۹۵-۲۹

غزل

دېر شـي له بې قدر و نه غمي په تيرو مات
شته دي اباييل په غشو ولي د جومات
ونيوه لکي د دجال دي نوي حاجي
حق يې تر پښو لاندې ، و دروي لات و منات
رابنکه چلييا تپوس په پرو د طاووس
وايي چې دا ولي يې رنگونه دومره زيات
پټ شه په خلوت کي د دوران لسه نقادانو
نارزي ورتسه دوه توته يو پير د خرابات
وا کاروانه مه شه گيله من له جاهلانـو
دوی تلي په تله د لرگـيو ، مناجات

پيرمحمد(کاروان)

غزل

نه مې له خيام نوشلي نــــه مې له غني شراب
ولي مې غــــزلې خلک بولي لېوني شراب
تکــــنده غرمه مې ميخانه ده په کې لمر ساقي
شپه کې شي سپورمې ساقي او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته خو ، کې يوه مسته نــــظر بــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــو د سپــــې بــــاني شراب
نن د چا زړو سترگو له حده ډېر بېخــــوده کــــرم
رند خرابوي چې ډېر يې غــــرپ وي خــــندي شراب
دوي ډکې پيالي رانه په منده مــــنده مــــنده وي
دوي غرخنې سترگــــې وي نظر يې غرخني شراب
هسي مې غزلي د نــــرگس غــــوندي نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنــــي شراب
دا راوري تا له کــــوم جنت وو جنتــــي يې کــــرم
وا کاروانه تا خــــو په ما خــــبلي گيبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د غشو سترگي پي رندي شه خو پي سرې مه شه
ستا د گوربت د لوړ الوت وزري پري مه شه
ستا د شپېلي نغمي نغمي په کي زر غونډي اوسه
د غره شپونکيه ستا له غږ تشي درې مه شه
ايله زخمونه مو د زرونو سره اوس ورغلي
د بېلتانه په ساندو بيا اري اري مه شه
ستا په دې زره کي چې د ژوند څوکي په ناز ووهي
د چمبه ماري د چارگل ماتي پري مه شه
ستا د چلم پر سر سرخانه دې وي سکروتي بلي
مسته ملنگه مينه مينه دې ايري مه شه
د موسی خدايه د مينو شاعرانو خدايه
د کوه طور د سر شپونکي دې بي اسري مه شه
چي ستا کاروان يي له نغمو نه زر غزلي جوړي
د چورکوندي د بلبل چوپي انټري مه شه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

لمونخ مي بي کافر به شمه څنگه دي قضا کرم
راشه چي دخپل زړه په خلوت کي دي ادا کرم
ته دقدر شپه بي خو په شپوکي رانه ورکه
تاپسي به پيري اوريدې لاندې شپي رنا کرم
غشسي راکوه چي اژدها په تندي وولم
موسکه راته مه کيره چي نينه به خطا کرم
زه هغه مجنون يم چي مي زړه خوره کيردي کرم
گوري به ليلابه له وچ ډاگه راپيدا کرم
دين دپښتو نغښتي دملالي په تپه کي
دا دتپو ژبه به له خدای سره آشنا کرم
ډول به شم اټن به شم شغا به ششم دڅنو
بيا به طالبان دجوماتونو په گدا کرم
خاوري يم خو لمربه ترلاس ونيسم که خيروي
ستوري به شم پاس به له سپورمي سره خندا کرم
بيا به دغاتولو دغه لوت کاروان راټول کرم
لاس به په سپرلي وروم زر به يي پخلا کرم
پيرمحمد کاروان

غزل

دا بــــه کرامات لري له تيرو اوبه وباسي
خُينې خُينې سترگې له سري خُينې زړه وباسي
هغه چې ماشومه وه اغزي مي يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مې دې ويشتلي بانه وباسي
ناخپه شهنده شي په شـغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجره نه مارغه وباسي
عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مــــــازي واينه وباسي
دا سترگې د کوم يوه زرغون سمندر خويندې دي
بيا په خپو راغلي چې به څوک له کاله وباسي
دا خُلي دې داسې لپونې مينه مــــــکري شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانځه وباسي
سخ به دې کاروانه وي که بڼکلي لاروی دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وباسي

غزل

را غورخېدلي د غـرور له اوچت غره دي سره
ديـو د بل په لوغړنو وینو سره دي سره
د خاورو لوبنی شه پاخه دي شي خو مړه چې نه شي
ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبـه دي سره
دا چې سرونه سره ريبی ماشومان خو لـري
ترمنځ يي خدايه راشي غوبنه او چاره دي سره
خلک د يو د بل په سترگو کې لا خاورې شينـدي
داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـجه دي سره
کبلي چې روي د غرڅي له تي شيدې د، ريـدي
دبنتي زرغوني وي شپيلی دي او شپـانه دي سره
لکه اوبو کې شي بوره لکه پوډی کې مـالگه
بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي سره
چې سره غېږ په غېږ شي توري بنـکلا و زېږوي
دا هلکان جينکی خونـد کا چې واده دي سره
د وطن شپه لري سپورمی او هم د ستوريو کاروان
سبا به گوري چې مين په لـمـر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

غزل

مه يـي وژنئ ماشومان دي ارمانونه
موروطن باندې مي گران دي ارمانونه
روژه مـاتي ته لانه دي رسېدلي
د خُرمـاوو پـه ارمان دي ارمانونه
د طاووس د زرغـونو بـنکو ورونه
بنکلونکي د قرآن دي ارمانونه
ورارې مه شه د وطن ملالي خويندې
شنه غمه يي د پېزوان دي ارمانونه
د گلاب ذکر يي زخم دی په زړه کي
په اغزيو کي روان دي ارمانونه
په خنجر که د موجي په تار حلال دي
د شهيد افغانستان دي ارمانونه

پيرمحمد (کاروان)

عقرب - ۱۳۹۴ - ۱۹

غزل

زړه چې غلي غلي د چمبي غوندي درزا کوي
نجوني د لفظونو مستي مستي شي گدا کوي
رايي شه ساحل ته مرغلي به در وشي ندي
کله چې سخي سمندر شور کوي غوغا کوي
مينه جادوگره ده پر هر چايي منلي خان
څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي
دا بنکلي چې خان يې په اوو پورې و نغاره
وگوره سپين سترگي هم ترې وپره او حيا کوي
لپي يې سرونه دا کتار د بيابان غاټول
دا خو ترو ترو مسافرو ته دعا کوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو باندي را واوښته
اي دا خو تورسترگي ده خو تکه شنه رنا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شي
بيا نو دا ساده سړی په شعر کي هم بلا کوي

عقرب - ۱۳۹۲ - ۸

غزل

نه په ستن او نه په تار پسي روان دی
گرېوان څيري ځي په يار پسي روان دی
دی د لــــچو له لښدو را وتی غشی
مرغی نه و لي په مار پسي روان دی
په رباب کې په اوبو او په بنگرو کې
پسي ځي په شرنگهار پسي روان دی
تر غچي گوتي د زره ، نيولی مــــيني
د بنکلا په ورک ديار پسي روان دی
له نارو يي تش لــــظونه ډکوي نه
ځي د زانو په کتار پــــسي روان دی
خيال کاروان ته رام پري په کجاوه کې
زرين اوبن يي دی مهار پسي روان دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

شاعران یو په نغمو یادوو خدای
بنکلي گورو ، په لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــــــــاتولو
غږپ کوو له پېمانو یادوو خـــــــــــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خـــــــــــــــــدای
مور د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــــــــــــدای

د ژوندون په گوتو برگی تســـــــــــــــــپي وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــــــــــــدای

یم هیرجن چې هیر می نه شي راته خانه
ســـــــــــــــــتاله شونډو انکو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترگو کې موسکي دي
ستا له سترگو پښتنو یـــــــــــــــــادوو خدای

مور کاروان د لېـــــــــــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــــادوو خدای

بیرمحمد(کاروان)

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمرواوينکوپه شان يم
راشه زرغونتال مي شه نري نري باران يم

راشه دځلاندوسترگووالي توره شـــــــــــــــــپه ده
لاره رانه ورکه مسافرديبابان يم

بنکل دي چي پرتنده کړمه بنکل دي چي سجدي کړم
خال مي کړه پرتنده چي ددوو وروځوترميان يم

ته زما اختر زما سبب دخوشحالي يـــــــــي
شين مي له خنداکړه يوماشوم غوندي ارمان يم

جاردې له خنداشمه چي شين دي له خنداکړم
ستاله برکته خودستورويک اسمان يم

ستا پرتنده پريوتم پـــــــــرخان مي شک پيداشو
گوره چي کاروان يم که ســـــــــتاخريکه دپېزوان يم

پيرمحمد(کاروان)

غزل

د څاڅکو په لېمو مې سمندر ليدلی دی
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلی دی

شهيد مازيگری کوي شغلي لکه حــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شونډوته کوزه
ورځــــم پسي چا داسې کوزه گر ليدلی دی؟

دا مستي مستي اوښکې چې جوپي جوپي راځي
دې پېغلو مــــې په سترگو کې گودر ليدلی دی

بتگر د تخيل مې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زما کان يې د مرمر ليدلی دی

ته پوي يې چې دا ځنگه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خــــبير ليدلی دی

پيرمحمد(کاروان)

غزل

په زړه مـي ولي راوړېږي څه باران خو نه يي
هسي مي درد راوښوي زما درمان خو نه يي
د مـخ په پاڼه به دي څه خوږه غزله ليک وي
سپينه کتابه يادوم دي دومره گران خو نه يي
د خيال هـد هـد دي راته ډېر ډېر پيغامونه راوړي
دا مي خطا وه چي ويل مي سليمان خو نه يي
ستاد ستم د انتها به درته څـه وايـمه
د کوم ظالم مذهب پيرو يي مسلمان خو نه يي
ما به بي وخته لېوني کړي په اغزو به گرځم
غېر به رانه کړي بنکليه باغه بيايان خو نه يي
د ژوند وچ ساحل په مخ مي لمدي شـونـدي نه ږدي
شنه سمندره زه دي څه کړمه توپان خو نه يي
د نور په غشو مي له هسک نه په لېمو کي ولي
نه راځي ستوري د اسمان شوي مهربان خو نه يي
بنکليه سالار که مي د عشق د منزلونو نه کړي
بيا راته وايه چي درواغ وايي کاروان خو نه يي
پيرمحمدکاروان

غزل

بنار دهبنيارانو دی اوزه دغره سږی یمه
توري زولني راپسي گرځي ليونی یمه

ورکي مي تسبي دي دزنځير په کړی ذکر کړم
زرځله شهيديمه او زرځله ژوندي یمه

هره يوه مسره مي بس دتورو وینو لپه ده
نه یمه شاعر دسرو غاتولو کنډولی یمه

مانه شيشي مه تاووه زه خو څه څراغ نه یم
نه مرم په طوفان کي عجيبه اور اورکي یمه

تاپه سپينولاسو باندي سين ته ورگوزار کړمه
کانی ومه تور خو اوس له شوقه شين غمی یمه

خان مي په مريو کي دتار غوندي پت کړی دی
زه دکومي چتي پرتېرباندي ځوندي یمه

کون که وي جرس نو خپل ويده کاروان به وينس کړمه
مات به شم په شرنګ دليونی دلاس بنګری یمه

پيرمحمد(کاروان)

غزل

اخ ستا يادوننه پي راتول بنه دي
پرديس حواس مي غزلبول بنه دي

دغمرنگ په زرخدان مي نظر
ليمه د بنگو په کندول بنه دي

ليژ التفات مي سوري زره ته وگره
گرانه! پتري په دي کچکول بنه دي

مړه په بنكليو کي نوڅه توپير دی
مړه پريرده يي بنکلي ټول بنه دي

سترگي، ليمه، وروزي، باڼه، خالونه
قاتلان ټول د دي کهول بنه دي

"ريحانه چاته ور ياديري پوري"
"د چم په دښتو کي غاتول بنه دي"

خالد(ريحان)

غزل

چي نظر د کبرجنو ورتـــــــه برند شي
ليړ دي پاتي پـــــــه هنداره دغه دند شي

د دي بنـــــــکلو عجيبه غوندي بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکي بند شي

د خوانی له زوره مستي هسي نه چـــــــي
رانه مات دي په نازونو کي مرونـــــــد شي

دا پی مخي د پيريـــــــانو په شان بويه
خدای خبر چي په اسانه مـــــــي په بند شي

د غزل جاغور دي تش کرمه پـــــــه حسن
چي را دک مي د خيالونو کمر بنـــــــد شي

ريحان پريړدی د څلورو سترگو جنگ ته
فکر نه کرم چي قايل به د اور بنـــــــد شي

خالد(ريحان)

غزل

انقلاب وو له هیواده وو وتلي
زنده باد له مرده باده وو وتلي

په ظالیم پسي روان وو لکه غشي
اسویلي مو له فریاده وو وتلي

پولیتي مي تپیدی د هیلو ورو ورو
خراغونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبوري دي جانانه راسره وو
دوه جهاننه می له یاده وو وتلي

ستا د سترگو له پېچلي فلسفي نه
سواداره بي سواده وو وتلي

دریخان د غزلتوري مسافر و
دخالونو له بلاده وو وتلي

خالد(ریخان)

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
په زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابه روي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تر کوره پوري گل ورپسي

سپينه خولگی دي لکه سوله تر دوزخ له خوا
کابل زرگی مي په سکروټو کړي مزل ورپسي

تا رارواني غبرگي سترگي په نازونو کړلې
ما ارمانونه کړل پياده د زړه په تل ورپسي

په هديرو کي دشهيد وطن راو گرځم ه
دخيال خراغ ورمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظر غله به دي اخبر د زړه په غلاونيسي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپسي

خالد(ريحان)

غزل

د سترگو توره گُذاره نه کيږي
بي له تا گوره گُذاره نه کيږي

غېڙه دي راکږه اوبه رنگه ياره
د عشق له اوره گُذاره نه کيږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کږي
د بنـگړوشوره گُذاره نه کيږي

ما د غربت له لاسه پېره کږي
چا وېل بي موره گُذاره نه کيږي

تږي غاتول يمه دتږي دشتي
راباندي اوره گُذاره نه کيږي

مسافري مي زړه اوبه اوبه کږ
ريحانه نوره گُذاره نه کيږي

خالد(ريحان)

غزل

دي کيسه کي نه یمه چي شنه دي او که تور بنگري
بس چي سلامت وي مړوندونه، کوي شور بنگري

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندي یم درته رابه وړمه نور بنگري

دي کوڅه کي ورو ځه! په زامنو بوره مور اوسي
هسي نه په ليڅوکي دي واخلي گلي اور بنگري

مـابـه تـري د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنگري

دا څو دي ريحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پښنـبه دي شرنـگـومه چي په گور بنگري

خالد(ريحان)

غزل

په هډوڪو په څرمنه پسي گرځم
دلته شوي ده چاودنه پسي گرځم

د مرگي کچکول مي غاري ته لوبډلي
د بارودو په بسپنه پسي گرځم

زه پښتون يم، د ورور په غوښو پايښ
شه په خراب په ورور وژنه پسي گرځم

چي غاټول ته يي دخال زکات ورکړي
اوس په هغه غونډه زنه پسي گرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيدا کړ
په سکروټو کي دي ننه پسي گرځم

چي يي سيوري ته دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکه ونه پسي گرځم

خالد(ريحان)

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــاتـــه ياديدې نازکې؟
تودې تودې غــــرمــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی خُل يې په کرس کرس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــړی خُل په جوزا کې وربدلې دي خپکې

په زړه مي يې گلابه!! تابه هم ســــتـــايم قربان
غاتول مي تخيل ته دبنکلا ايښي تــــلــــکــــې

چي سترگو ته دي گورمه نظر مي نوراني شي
د حسن له اسمانه دي رابنکته ملايــــکــــې

تخنيرم، په لاسونو مي نکريزي کشيدکـــــــړي
ريحانه! له غمبورو مي درتولي کره پيچــــکــــې

خالد(ريحان)

غرل

څه وخت ؤ هې موضوع به سندرېزه وه ليلو
چې سوله به د هر کتاب سرېزه وه ليلو

پيري د عاشقې به دي له ډاگه ډاگه ويستم
دا کوډه دي د سترگو له تعويذه وه ليلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کرله ورگډه
ادا دي په هر حال کي سولـيـيزه وه ليلو

زما نبض دي وکوت د خولگې نسخه دي راکړه
په دې باب دي څيرنه هر اړخيزه وه لـيـلو

بنو وروزو پيچکو دي کر زړه رانه ولجـه
حمله دي ترتيب کړي ډلييزه وه لـيـلو

قربان مي دي کړي زر غزلي ځکه له خـيـرو
لهجه دي خوندوره سيمييزه وه لـيـلو

ريحان دي پوکې ورکړ د بارخو شمو ته ورو
ته موسکه وي د شنه خال دي کليـزه وه ليلو

خالد ریحان

غزل

ورمه راورم، راورمه ورم، ورمه راورم سکروتي
دجنگ له لاسه په لپموکي زنگوم سکروتي

تاوده يادونه دي شېبهبه شېبهبه پوکي ورکوي
دزره نغري کشي مي وي سري ترسپېده دم سکروتي

چاپه دي حُمکه دبارودو بزغلی کرلی؟
په سويو گوتو باندې لو کوم رېيم سکروتي

دلوغرن دوران کيسي کړي دسپـرغی په ژبه
ورسره ناست يمه ورو ورو راغروم سکروتي

کت کت خندا ته مغرور يار غوصه ورگډه کرله
مطلب يي داوو چي په سرو گلو شيندم سکروتي

دحسن تاو ته دي تسليم يم لاس په سرگرخـوم
په سره غرمه کي دي لمبه کرمه منم سکروتي

ريحانه زړه مي د دوزخ وطن له اوره ډک دی
بنکاريري اوبنکي، خو له سترگو خخوم سکروتي

خالد(ريحان)

خوشی دي واخيستی له خانه سره غم پاتي شو
په هره څوکه د بنو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي گورم گلورين يادونه
د هر ازغي سر مې تټاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غلی غلی ټک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لکه لړم پاتي شو

د خواني گل دي څه بي وخته خزان ورژاوو
ژوند مې په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنگ حسن غزل دي رانه
خیال مې چاودلی ورپسي لکه غنم پاتي شو

ريحان چي ستا د بيا ليدلو تـمـنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري تر قدم پاتي شو

خالد ریحان ارواښاد محیب الله بهرام ته

غزل

يار خُـ که د شونډو د شـکـرو ماته ست کوي
مال چي ورکوي د خدای په لار کي برکت کوي

کانې ته چي لاس کـړـم نو دپـاسـه دا اواز راسي
ځله يې دخـدای له ذـکـره باسي عبادت کوي

زړه که ورسپاري نو بېرته روغ په گوتو نه درځي
بنکلي هميشه په امانت کي خيانت کوي

چا توره اخستي ده په دې دنيا خپل حق غـواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترگه د لستوني ما—ر ته وگورم
دوی وايي دروېش خو د دوستانو هم نفـرت کوي

درويش (دراني)

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر په وینو رنگ سي
بـاـداره دغه جنگ دي د وطن آخري جنگ سي
که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاني به لعلونه سي، او دا بوتې به لونگ سي
تر څو به دوی پـه کلي کلي گرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي وړانه سي او هغه کور دي رنگ سي
زموږ ځلمي چي جنگ ته هڅوي نو ور ته وايي
چي هسي که مو کښېښودي نو توري به مو زنگ سي
که گوري له لستونيه به يې سور خنجر راووزي
دروېشه! چي روان درسه څوک دلته پر څنگ سي

درويش(دراني)

غزل

له بدو څرنگه لاس واخلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتري په څه باندي، زخیر نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندې، بل ته غور نه نیسي
زړه د بدن داسې باچا دی چې وزیر نه لري

خپل خیرن زړه به نو په کومه رڼا باندي وینځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ویر نه لري

زما زړگی به هم تل نه گوري د غشو لاره
او ستا بانه به هم مدام داسې تاثیر نه لري

دا دومره ژر چې ټولوي دروېشه داسې بڼکاري
چې له جهانې د تگ نیت د بڼار امیر نه لري

درویش(دراني)

غزل

دامنم چي نه خراغ یم، نه سههـاریم
مگر بیا هم دتیارو دسترگوخـاریم

ما و تا به هم اخر غاره غری سو
دا په دا چي ته بنیینه یی، زه غبـاریم

ستـورو تاسي لآخه نور انتظار وکړی
زه دمخـکي دسپـرو خـاورو په کاریم

خوبه ستاده چي په کوم شکل مـي غواري
زه خوچـاوتـه اغزی چـاته بهـاریم

زه دروېش بیرته دـخـان په طرف باندي
را روان یم خـو تراوسـه لاپه لاریم

درویش(دراني)

غزل

هيڄوڪ نه غواري چي بنكلي پرېشان شي
بس لـه لري ورته وگوري روان شي

دا چي هره ورڃ وركيري دلته زړونه
هسي نه چي ٽول په تا باندي تاوان شي

زړه مي ستا ډيرو بي ورو داسي نري ڪري
چي رقيب شري نو هم زما ارمان شي

په وږه خوله چي ڪـوي لويه خبره
دا ستا غشي ولي لوي تر دي ڪمان شي

د درويش خاوري وجود به هم سره زر شي
که دي شونڊو ته نږدي لکه پڙوان شي

درويش (دراني)

غزل

دویر اووږي زمانه څومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بلا، داده زړه شوه دلته

هسسي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره بڼه مړه شوه دلته

هغه وخت لار چې که به چيغه هم راپورته شوله
نو په فضا کي به بدله په نغمه شوه دلته

ستا دراتگ اندازه داسي مور ته ولگېده
چي لسه گرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددروېش کره ورتېږه نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شوه دلته

دروېش (دراني)

غزل

روني اوبنكي مي را اوري په لمن كي
ورم به يار لره دا ستوري په لمن كي

مقدره دا دي زره رابــــاندي وسو
كه دي نشته خواري نوري په لمن كي

بيا به سر د زورور په وينو رنگ وي
وي به كاني د كمزوري په لمن كي

دا احسان دي د سپرلي چي ستا له لوريه
گلان راوري تر مور پوري په لمن كي

د دروېش هره مصرع دگلو خانگه
خوشبويي يي د هر توري په لمن كي

دروېش دراني

غزل

مجنون غوندي څه خلک، د ليلا غوندي څه خلک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غوندي څه خلک

له بناره د هيندارو سوداگر باسي پـــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غوندي څـــــــه خلک

زياتيروي ورځ په ورځ دلته د درد غوندي وگـــــــري
پيدا کړي لويه خدايا د دوا غـــــــوندي څه خلک،

د اوبنکو په شان تت کـــــــاندي نظر زما ده سترگو
همـــــــېش راضي و ماته د ژړا غوندي څه خلک

(ژوندی ده په په ژوندون کې يې شک مه لره) درويشه
لا شته په دې تـــــــولنه کې ده سا غوندي څه خلک

درويش (دراني)

غزل

چی دښمني يې ختم و نه گڼي بيا به راځي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونډی په ډله راغلل
زما جانان خوی د سپورمی لري تنها به راځي

د لمر و جنگ ته به ملگري ما يواځي ليرې
بل که راځي نو هم سايي غونډي تر شا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خو هدف يې زه يم
غشي که هر طرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خوا خورو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانغې و مـاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

غزل

له آشنا سره کاته غواړم چي وشي
کېدای نه شي مگر زه غواړم چي وشي

چي د بنکلو پام و ماته هم را واورې
په دې اړه څه نا څه غواړم چي وشي

دا چي نه غواړم راتگ ستا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نه غواړم چي وشي

په لپمو خو مو ډېر څه سره بيان کړل
څه خبرې اوس په خوله غواړم چي وشي

اشــنا وايي يو باران د تېرو غشو
اي دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درويش (دراني)

غزل

موسم بدل دی بنایي تللي مرغان بېرته راسي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راسي

ستا لونه ولونه زلفي وباسم له خپله خیاله
یوساعت پس که گورم دغه ماران بېرته راسي

بېلتونه دا خُل دي نو عمر دومه لنډسه چي زه
په لمن اوبنکي وچوم اوجانان بېرته راسي

چرته که کانی او تـــــــندی بیاسره وجنگېدل
منخ ته به زخم دگواښ کړوني په شان بېرته راسي

درویشـــــــه داسي به ونه سي چي زموږ هديرې
سپين زيري وگرځوي ټول او خوانان بېرته راسي

درویش (دراني)

غزل

حې پسه بدو کې تر پایسه ، نه وپریږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــدایه نه وپریږي

چې وي پروت پر خزانه هغه خو مار وي
دوی به ولې له بدایـــــــیه نه وپریږي

ادا وطن داسې وطن نه دی اشـــــــنایه
چې اشناى به له اشـــــــنایه نه وپریږي

زه وپریږم هـ که نـــــــه ، ته ښه خبر یې
خودښمن وته مې وایـــــــه ، نه وپریږي

دروېش اوس هم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چې ترې له ورايـــــــه نه وپریږي

دروېش دُرانی

غزل

زما د اوبنکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او باران دی، نور څه نه شته

کوو یــــی، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نور څه نه شته

دروېشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نه شته

درویش (دراني)

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يم
ما پورې مه كينه زما به شي زه داسې يم

مه غـنـمـرنگه! داسې رنگه غاړه مه راکوه
زما د هر ماښام سودا به شي، زه داسې يم

د ليونتوب پيښې مـي مه كوه، خبره واوره
دا ټوكي نه دي په رښتيا به شي، زه داسې يم

سترگو كې دشت، لهجه كې تنده په نظر كې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شي زه داسې يم

ته به وي ځنگه، چې ممتاز درگورم ځنگه به شي
خو چې ما گوري په ژړا به شي، زه داسې يم

ممتاز اوركزی

غزل

باوري اوسسه خپل گمان سره خبرې کوه
له خـانه خـه ،بيا رـاخـه ،خان سره خبرې کوه

که شوي تنها لکه دفتر کښې په مېز ايښې غنچه
په مسخ مسکا سـاته گلـدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښينه،دې اليم ته غور شه
دا سـتا جـهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

خه،لکه خوب په خان راخور شه،لکه خوب وینه خان
بـل شه،فـانوس شه،شـبـستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو خلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سـکـنـي مـابـنام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلي ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازہ ورخ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د سـتـور و پک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

غزل

رحيمه!! انه كوم له ډاره خواري خواري سجدي
ترتا دي اورسي زما مستي خماري سجدي

دلته يو کس دی حُان ته وايي د جنت تیکه دار
يو زير ايمان دی ورسره او خو بيماري سجدي

اي! ته هغه يې چي سينگار دي پرستش کړی دی
اي! ته هغه يې چي کوي درته هينداری سجدي

ستا سواده توب خو ته بي حده مزیدار کړی کنه
دي عاجزی خو کړی بي حده مزیداری سجدي

نه مـی څه کار تا سره شته، نه مامله تا سره
پري مـی ږده وا سړيه څه راپسي شماری سجدي

اوس ما ته څه پته ده؟ څنگه به وي حال د زړونو
خو تندي ټول تيار دي ټولي دي تيارې سجدي

مـمتازه هغه نڅاگره مونځ گزاره هم ده
څه بخت لري د دي ظالمي گناهگاري سجدي

(ممتاز اورکزی)

غزل

لا تنهائي احساسوم لا تنها چرته یمه؟

زه یو ویشلے وجود، زه لا زما چرته یمه؟

لمحه لمحہ تیکه تیکه خورمه خپل خان لگیا یم

بلا تہ چرته ئی؟ راکه زه به بیا چرته یمه؟

نن سبا تہ چرته ئی یاره؟ که درک که پته؟

اوهو! رایاد شوو یاره زه نن سبا چرته یمه؟

د خان د ننه د بندي باغي په خوا کښي ناست یم

خدایه د نور صبر، د نوري چپتیا چرته یمه؟

ممتازہ توله دنیا ده زما که وي به چي وي

خو که ریښتیا وایم د تولي دنیا چرته یمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زِرِه کِنَبِي بَه خدَاے دَرورِم درود بَه پَه لِيْمُو کِنَبِي دَرورِم
زِه ب_____ ه نوروْنَه دَرْنَا پَه پِيْمَانُو کِنَبِي دَرورِم

دِير م_____ ي زِرِه کِيرِي چِي پِيْنَحَه وَاِرِه اَذَانَه دَرورِم
دَا س_____ پِيْنِي شَمْعِي دِيُو پَاکِ اَهْنِگِ جَامُو کِنَبِي دَرورِم

دِ رُوْح رَا ح_____ ل کِنَبِي بَه قَرَانِ دِرْتَه دَالِي کِرِم يَارِه
دِ م_____ يْنِي تِکِي بَه تَمَامِ پَه کَلِيْمُو کِنَبِي دَرورِم

دِ لِي_____ وِنِي زِرِه دِ دَعَا شَالِ بَه دِرُوْلِيْرِمَه
اَوْ بَاق_____ ي حَانِ بَه دِ گَلُوْنُو پَه وِرْمُو کِنَبِي دَرورِم

دِ م_____ مَتَازِ خَدَاِيَه!! خُه نَرِے نَرِے بَارَانِ رَا بِنِکِے دِے
غ_____ وَاِرِم دُوَه اَوْ بِنِکِي دِ مَوْسَمِ پَه رَنْگِيْنُو کِنَبِي دَرورِم

ممتاز (اورکزی)

غزل

نه بنه خبر نه بنه خبره له وطنه راغله
زخمي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په گنډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کبني نغبتې وه سندرې له وطنه راغله

يو د عربو د صحرا شگو وړوند کړې ومه
بل مې پاگل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما يوې هيلې پسي خپل وطن نه کوچ کړې وو
هغه په ما پسي او تره له وطنه راغله

لکه کاغذ د چا په نوم ليکله والوتمه
يوه سويلی وه زوره وره له وطنه راغله

ما مسافر چې سترگې پټې کړې بيا اوشو کرم
څوک نظاره شوه، تر نظره له وطنه راغله

باچا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتا سره د تور خادره له وطنه راغله

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه تور څــــادريم احتجاج يم بده ولي مني؟

زه تــــبــــاه حال تباہ مزاج يم بده ولي مني؟

ياره ! مــــفــــتي يي فتوا گر يي بده نه منمه

ياره ! مــــنــــصــــوريمه علاج يم بده ولي مني؟

باداره ! تا وييل خراج راوره ، ما ځان راوړے

باداره ! وامي خله خــــراج يم بده ولي مني؟

حكيم جي ! ما هغه نڅا کيني دے سکون موندلے

مــــداح د برجو مهاراج يم بده ولي مني؟

منم د رنځ غوندي خپل ځان ته لگيدلے يم

خو د خپل رنځ خپله علاج يم بده ولي مني؟

ته بــــلاول يي ما منلے يي په سر او سترگو

چــــي ستا تر څنگ لکه کماج يم بده ولي مني؟

ممتازه!! ما ورته وييل چي ته بي شک رباب يي

اوس د رب کره دي زه دي باج يم ، بده ولي مني؟؟

ممتاز (اورکزی)

غزل

چـــــــغِي په لالي پسي خوبونو کښي وهم
دا شــــپيلى بايد چي جگو غرونو کښي وهم

ته خو څه سيگرت او روپي نه يي له ما ورکه
تا پــــسي هم گوتي په جيبونو کښي وهم

جــــار دي له نامي شمه حسين پکښي راځي
خــــان درپسي ټولو ماتمونو کښي وهم

خداي زما گمان کښي په پوره معنا موجود دے
زه بــــنده لامبو په سرابونو کښي وهم

هــــو! پورته کوم گڼو غرونو کښي خپل غږ
هــــو! خپل مخ په دي گڼو مخونو کښي وهم

تا پــــسي په بڼيو نه ځم څپلي نه غواړي ميخ
خــــم په لاسو ميخ به لاسونو کښي وهم

اے علامه! وه علامه! زه يم ستا په شان
نوم مــــمتاز او لاس ډيرو کارونو کښي وهم

ممتاز(اورکزی)

غزل

يو نيم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدايه
نه يسي ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدايه

مونږ معاف کوه . مونږ ساده گان يو ، بندگان هم يو
دا يو نيم کس په مونږه هسي نولجلال وي خدايه

زه به تر څو پوري د تندي انتها شرموم ؟
تر کومه پوري به زما دغسي حال وي خدايه؟

زرگر دې ټول عمر زرگر وي شکايت نه کوم
خو دا کلال به تماي عمر کلال وي خدايه؟

ته قیامت راوله بي شکه زه خواب نه لرم
خو که بنده دي يم نو زما په خوله به سوال وي خدايه

کاش هغه څوک راشي او يا تر هغه چا ورشمه
چي هو بهو زما په شاني په جنجال وي خدايه

ممتاز همدومره لحاظ غواړي له دبننه ځيني
چي په بي رحمه اذيت کښي خو مي سيال وي خدايه

ممتاز(اورکزی)

غزل

ډير په ځان ظالم وم. په ځان گران ومه چې وم
زه هـريو كردار د خپل داستان ومه چې وم

مـا لويديلي قبر کښي دفن کړئ مسلمانو
زه مـالک د داسي يو مکان ومه، چې وم

اوس خـو خـير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښي زه د چا په شان ومه، چې وم

تا چې غـاړه راگره ما ته څو کالونه پس
بيا هـم درته هغسي جانان ومه، چې وم

تار وم، په رباب، په سريندي که په ستار وم
ما ضـربي خورلي په لـرزان ومه، چې وم

څو داني لونگ کفن کښي هم راسره کيږدئ
سـخت د لونگينو په ارمان ومه، چې وم

ما ته خو مـتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغسي حيران ومه، چې وم

ممتاز (اورکزی)

غزل

زه اڪثر چا پسي خراب شم . بيا اڪثر بنه شم
خو خيال مي نه کيري چي دا حل دومره زر بنه شم

وا مــــــــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـي پيريان نه دي چي زه به په منتر بنه شم

چــــــــــــــــــــي مي د زلفو سره باد کري ليونے شم خدایه
چي مــــــــــــــــــــي بندي کري په حلقه کبني د نظر بنه شم

کاش مــــــــــــــــــــسـيحا!! زه هم خو وخته ويني ، ويني شمه
کاش مــــــــــــــــــــسـيحا!! بيا يــــــــــــــــــــکايک لکه پرهر بنه شم

چــــــــــــــــــــي توبه اوکرم له شرابو نو ميبن شم په چا
که دا مي حال وي خداے راستي که تر محشر بنه شم

مه خــــــــــــــــــــه قسم دے د ما بنام په شاني تور سوخمه
کبــــــــــــــــــــينه چي لږ لکه نيمگرے مازديگر بنه شم

مــــــــــــــــــــتازه حم عبدالغفور سره تبليغ ته خمه
خو زه داريرم هــــــــــــــــــــسي نه چي سراسر بنه شم

ممتاز (اورکزی)

غزل

چي بييا لالي پسي خفه شم بيا نشي اوکرمه
کاش ماضي راشي او زه بيا هغه نخري اوکرمه

زه چرت وهم چي ما په خان کومي کاني او نه کري؟
زه چرت وهم چي اوس په خان کومي کاني اوکرمه؟

زه ————— ري سندري پسي دوه رکاته نفل کوم
رکوع کيني هاهah

وعده بهي دا ده چي جنت کيني به مزي کومه
خو شرط بهي دا ده چي تمام ژوند بهي مزي اوکرمه

وطن بهي رنگ ژوند بهي تباہ، هيلي بهي خوري ايري
نوري دخدا بهي د کړنو خومره تمانشي اوکرمه؟

يو تبليغي، يو ملا جان، يو هغه مست پير صاحب
ايمانه!! وايه کنه چا سره لانجي اوکرمه؟

ممتازہ تور خادر له غاري تاوومه، خمه
د باچا خان بابا مزار کيني بهي خو شپي اوکرمه

ممتاز(اورکزی)

غزل

زه به اوده شمه خو سترگي به په وره کيردمه
زه بنه پوهيرم چي د خه خانه کبني خه کيردمه

خه عجب مزل راپين دے ، په دي نه پوهيرم
زاد سفر کبني مازغه کيردمه که زره کيردمه

ته د هـوا غوندي راخي او که هوا سره جي
په هر حال زه به يو خراغ په ديواله کيردمه

خو د زره حال دے ، پيرايه بي شک بدله سهي
په لاس دي خوله کيردم که لاس په خپله خوله کيردمه

زه د شـپي خپله تنده واغوندمه . پريوخم ياره
خو سـتا تصوير سره رني يخي اوبه کيردمه

لاليه!! مـا له بناره سر کبني ده سودا راوري
لاليه! خـنـگه بي د ستا په زنگانه کيرمه??

مـمـتازہ کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چي دبنـمن وايي وسله کيرده ، زه بي نه کيردمه

ممتاز (اورکزی)

غزل

د ار تـــــــداد دکاندارانو کرم مردود صنمي
راځه جمــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمي

د دي رتليــــو قنوي گرو ، پروا ولي اوکړو؟
راغــــاري وځه يادوو . رحيم . معبود صنمي

ما ته ليــــدلي له نــــزدي يې گلا بني جيني
ما نا ديده سترگو ته خار کړو خپل وجود صنمي

ز مونږ پندوکي کبني لونگو عسکر سم مدهوش کړو
هــــغه عاجز لتول پندو کبني بارود صنمي

ز مــــا دا خر څادر . او ستا دا زعفراني لويپته
ز مــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمي

ما ســــتا چشمانو ته بخبلي ، د کجلو لکي
اے!! رابــــخبني به اوس د بنگو يو نيم دود صنمي

په حــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کرم گوره
مــــتاز يم در به کرم رنگونو کبني نمود صنمي

ممتاز (اورکزی)

غزل

بناز ته، بازار ته ، خريدار ته به دي اوسوي
زخمه! تصوير يي کړي اخبار ته به دي اوسوي

ميني ته وايه، چي وحشت خو به دي جرم بولي
دعا ته وايه چي آزار ته به دي اوسوي

خياله! لفظونه که گونگي دي خو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظهار ته به دي اوسوي

گمان حيران پريينوم، د شک په څلور لاري کيني زه
يقينه تا وييل انکار ته به دي اوسوي

ممتاز ه نور له سنگ پرستو بغاوت په کار دے
گني د غرو به دي کړي غار ته به دي اوسوي

ممتاز (اورکزی)

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژني سرے
د درزېدلي زړه مزه څه وي خو وژني سرے

که د اقرار که د انکار وي خو بس دومره ده چي
د جانان هره فېصله څه وي خو وژني سرے

د چا گېدے گېدے ديدن په سړي سر چورلوي
د چا خالي خالي کوڅه څه وي خو وژني سرے

د يار په زړه په ناخبري کښي عمر نه تېرېږي
د سړي خپله اندازه څه وي خو وژني سرے

زه ورته ياد يم زه تري هير يم ه راځي نه راځي
دا گډه وډه عقیده څه وي خو وژني سرے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بيا هم ښه وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څه وي خو وژني سرے

محمد گل (منصور)

غزل

لمبه مي د لوگي زيرگي نه هـله پورته کپري
پرده چي د رازونو نه مي کـله پورته کپري

د ميني په ميدان کبني الله دومره بريالي کړم
اوس سر که بنکته وړمه خو په خپله پورته کپري

چي يورل تري خزان هغه خوشبو او بنکلا دواړه
په دپـره بي و سـی بـوره د گله پورته کپري

د ميني محبت په باب چي نه پوهيـري بيا نو
دا بعضی بعضی خلک راته ځله پورته کپري

هغه چي پکبني چا د يو مين ژوند فيصله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقـتله پورته کپري

محمد گل (منصور)

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالی کښې اوځي
لکه چي ساه د گناه—نگاره په نرمی کښې اوځي

په ه—ر واده کښې د ډولونو وهل نه دي پکار
دلته اکثر د کوره م—ري په ډولۍ کښې اوځي

ست—ا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خب—ري د سړي نه په پیری کښې اوځي

په محبت کښې یو مقام وه چی تنها به خه بنه—وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهایی کښې اوځي

هغه که هر څو مرکیده له درده چ—وپ پاتي وه
اوس به یې څنگه جنازه په خاموشی کښې اوځي

منص—وره ما ورته وراوکتل زه څه خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنگی کښې اوځي

محمد گل (منصور)

غزل

ته چي په کي وي د سپرلو او د اختر کلي و
خومره سپره شو ، زمونږ خومره بختور کلي و

چا راته وويل چي اوس کلي ډېر نه يادوي
ما ويل کلي خو — اشنا! د چا په سر کلي و

نه خويي زه سینه کي خای کړم ، نه دلبر يي راله
نه جوړ زما کلي وو نه مي د دلبر کلي و

سورناچيان " لارل چي پتيو کي يو يو تن يي وليد "
هم يي ژړل ويل يي دا خو د اش کلي و

چي جانان تلو نو چا ستا مينه ور په زړه نه کړله
"منصوره" بنه د زړه د درد نه دي خبر کلي و

محمد گل (منصور)

غزل

که په زمکه وي خو ستوری د اسمان شي

په جانان چي سوک مین شي نو جانان شي

په سپرلي کبني وطن ستا په رنگي بنکاري

په خزان کبني خو بېخي زما په شان شي

دنیا بنکلي دي دنيا يـــــــي بنائستونه

خو يو ته يي چي سړی درته حـــــــيران شي

مرگ يي څه د ارمانونـــــــو وي خدايه

د چا ټول ژوند چـــــــي ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسي لار شي

چي تمام عمر په فـــــــکر کبني روان شي

زه د خپـــــــل غمه په دي خاطر ويرپرم

که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جانان نظر يي هله په نصـــــــيب شي

چي د دار په ســـــــر منصوره اوپزان شي

محمدگل(منصور)

غزل

ارماني کور کي اوسـيـري ارماني کور ته راځي
ځيـني خلک بي ٽپوسه د زرگي کور ته راځي

دروازه يي راته لږ کره ويل يي مور درته غوسه ده
په دي نـيـمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وایم که کوه قاف ته چرته لاري
دا مي واوره درسـره به بناپيري کور ته راځي

خپل بچي به ورته داسي د پردي په شانتي گوري
څوک چي مونږ غوندي ملگرو عارضي کور ته راځي

چي د ميني ناکامي يي د خپل کلي نه بهر کري
هغه خلک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنگه زره نه به مي وځي هغه پـيـغله چي ويل يي
زه دي مړه شم که هغه مي په مرگي کور ته راځي

ستا"منصور"کلي کي نشته ستا"منصور"چي چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مخکي پخواني کور ته راځي

محمد گل (منصور)

غزل

دا ستا په دي نرى نرى خدا كه غزل جور شي

دا ستا په خيال به څنگه وي په تاكه غزل جور شي

ولله چي عقيدي به ورته ټولي په سجده شي

زموڼره د مينو په دعا كه غزل جور شي

پكار خو ده چي غرونه ورته هم په خوځيدو شي

د دوو مئينو زرونو په درزاكه غزل جور شي

د زره سترگي به اوبنكي ورته توي كړي د مينو

زما د محبت په انتها كه غزل جور شي

چي دومره سوک مایوسه شي چي مرگ ته غاري وځي

منصوره داسي خال كښي په ولله كه غزل جور شي

محمدگل(منصور)

غزل

ڊڀره موده وشوه ڇي ڀم ، په داسي کور کي ويده
په خاموشي کي راويښ شمه ، په شور کي ويده

په خپته وري ڀم ، خو سترگي مي مري دي خدايه!
زما غربت کراري پروت دی ، په تش شکور کي ويده

نه پري باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د پويشتمې صدی خلک دي ، په اور کي ويده

دده په وړاندې په يوه کمره کي څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کي ويده

باقره! بيا مي دی د ذهن په حمـل کي يو خيال
لکه د دوو مياشتو ماشوم ڇي وي په مور کي ويده

باقر

غزل

هېچا ونه ليدې زما د ژوندانه تټاکي

په پيرو چيغو مي را وختي په خوله تټاکي

د وخت غربت، د ژوند لتون، او انتها د ميني

د چا لاسونه، د چا پښي، او د چا زړه تټاکي

اوس به مي تنده ماته کړي وي پرې تېري يمه

د خدای نه خار شمه اوس نه کوي اوبه تټاکي

چا تـکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟

سحر وختي مي وليدي، د کور په وره تټاکي

باقره! ما په داسې بناړ کي زندگي تيره کړه

چي نه سـندري خلك پيژني، او نه تټاکي

باقر

غزل

چي گر خيڊمه ، په خپل سيوري پسي لمر ته راغلم
د يو سړي پسي د کومي دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترگو کي مې خای د محبت ليدلو
چي ترې لويدي و مه ، بيا هغه کمر ته راغلم

بلها موده پس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چي خپل غربت راته رايد شو ، خپل خادر ته راغلم

تـنـاکـي پـنـې پـکـي و هـمـه ، او گيلي کومه
زړه مې راتنگ شو ، ناگهانه سمندر ته راغلم

د نامعلوم منزل سفر هم نزاکت نه لري
خدای خبر چرته تلم؟ روان و مه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتلو زيری چي وشوولو په ما باقره!
په اوږو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغلم

باقر

غزل

حبران يم گوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه گوري
خلک د لور سره رپيبي گوتي، غنم نه گوري

د ســــر د پاسه مي سودا ټولي دنيا ته بنکاري
د سر دننه مي ســــودا يو بنيادم نه گوري

زهر به پاشي په يوه يوه کي صبر وکړه
څوک چي د کور په دېوالونو کي لرم نه گوري

په ســــياهي لړلي جيب ته مي دوبي خفه دی
خو چي په جيب کي مي ساه ورکړله قلم نه گوري

د خپل منزل په لور روان دی فاصلي طی کوي
باقر د ځــــمکي په سينه باندي قدم نه گوري

باقر

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندگي خرڅوي
زما په خاوره د بل شوي اور لوگي خرڅوي

قسم په خدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځي
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلمانې خرڅوي

د قسمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چې شور نه خوښېده ، هغه بنګري خرڅوي

ستا تصویرونه هم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېوالونو باندې خپله تنهائي خرڅوي

له خوفه پکې ذهنونه ساتي ، معطر ورباندې
باقر لگيا دی ، د لفظونو خوشبوئي خرڅوي

باقر

غزل

ستا د محبت کږې وږې لارې خو گراني دي
اوبنکې مې له سترگو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه؟
ماته خپلې گوتې د لاسونو اوس حيرانې دي

ته راته انکار کوي، او سترگو نه دې اوبنکې ځي
شونډې دې کافرې دي، او سترگې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجيده اوسه
ستا د غبارې نه د پښتون ويني ارزاني دي

څو ځلې مې وڅښلې پيالې د زهر و مړ نه شوم
چا راته باقـره! کړې داسې دعاگانې دي؟

باقر

غزل

خُان پتومــــه، له دنيا، له تانه څه پرده ده
راکره. په سترگو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجود، د خاورو په څادر پتوم
په تا کې گرځم صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظر د گړنگونــــو نه لوېدلی يم
زلفي رابنــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــې وه، د کور د دروازي مخې ته
هغه دې هم يوړه هوا، له تانه څه پرده ده

خُان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خفه نه شي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالبوت گرځم راگرځم درپسي باقره!
ما سره نشته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

غزل

زما کفن نه يي ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زما قاتل ماته له ځان نه فرېسته جوړه کړه

د مقدسي ميني حد دی ، خدای به تا راکوي
ستا د ځادر نه مي لمانځه ته مصله جوړه کړه

هر څه قيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
ما چي ددې بناړ په بازار کي ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چي انغری پرې تود کړي
هغه ظالم ترينه خبر شوم ، پنجره جوړه کړه

ستا په جائيداد وروڼه ، نښتي د يو بله سره
ستا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جوړه کړه

چي د کوټه نه بهر وځم ، اجازه ترې اخلم
د تنهائی سره مي دا رنگه رشته جوړه کړه

دوه رنگي خلک به اوس ويني پکي خپله څهره باقره!
ما د خپل غزل نه ائینه جوړه کړه

باقر

غزل

په دعاگانو پسي تللی و، ازار يي راوړ
لپي يي اوسوي په لاسونو کي انگار يي راوړ

د چا لپاره يي دسمال په بېوسۍ جوړوه
چي د ډوډۍ توکړي يي خرڅي کړي، او تار يي راوړ

بي له دېمنه هم ژوند گران دی، تجربه يي وکړه
يوه سړي د کور دېوال سوري کړ، مار يي راوړ

ما ورته ويل ستاسو په وخت کي شکر امن شته دی
زما وړوکي بچۍ منډه کړه، اخبار يي راوړ

نه د چا زړه، نه د چا سترگي څوک په بيعه اخلي
باقر خو راغي مگر نرخ د کوم، بازار يي راوړ؟

باقر

غزل

په خپل احساس باندي مي خوري لکه لرم خبري
زما په مخکي دي څوک نه کوي د غم خبري

په کاغذونو رسومومه درته خپلي شونډي
زما پر خاي کوي ، زما د لاس قلم خبري

پريزده چي واچوي لاسونه د هوا گريوان ته
د څراغونو په حضور کوه ، تورتم خبري

د وصال شپه ده ، دي کي درد د هجر مه يادوه
څوک په جنت کي نه کوي د جهنم خبري

ماته غورونو کي اخر خاموشي خالي وکړي
وشوه مودا چي اورم نه د بنيادم خبري

زه باشينده د سحرابي ځمکي يم څه وکړمه؟
باقره! زه خو به کوم د سترگو نم خبري

باقر

غزل

خوک به راتولي کړي ، د دغه تعبيرونو شيشي
زما په سترگو کې شوي ماتي د خوبونو شيشي

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظونو قدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شيشي

که په دې بناړ کې چا په يو بل اعتماد کولی
ايښي به نه وی چا د کور په دېوالونو شيشي

اخر دي ولېدل زما د اوازونو کاني
اخر مي ماتي کړي کنه ستا د غوږونو شيشي؟

گردونه هم ترينه ویریري، نه کيني ورباندې
دومره بدرنگي شوي د خلکو د مخونو شيشي

د خپل منزل مخ چرته وگورم هيڅ چل نه راځي
زما نه ورکي دي باقـره! د خاپونو شيشي

باقر

غزل

ويريزم گني پوه يــــم په هر څه، پروردگار
حالاتو راته لاس ايــــبني په خو له، پروردگار

له مانه يې ته ولــــي پــــت ساتلی يې تراوسه؟
رانيــــسمه اسمــــان له گريوانه، پروردگار

چــــترى مې په ســــر ونيوه، د ميني انتها وه
يو څــــوک مې په زړه ډير را وړېده، پروردگار

په دوه اربه خلــــکو کې د سوچ خبره نه ده!
يو اــــخي وژل کيږي پېنــــتانه، پروردگار

منم چې سترگي نه لرم، په سترگو باندې وړند يم
خو سترگي رســــمولی شمه زه، پروردگار

لاسونه ورته لپــــه کړل باقر په دعاگانو
جنگ بس کړئ چا ليکل په دېواله ، پروردگار

باقر

غزل

د ژوند د تپـريـدو ضرورتـونه ، خومره ډېر دي
لاستـونه زما دوه دي ، او کارونه خومره ډېر دي

په ډېرو دليـلونو ورکولو ، شومـه ستړی
د خلکو په ذهنونو کې سوالونه ، خومره ډېر دي

د عشق په بصيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې بناړ کې د زړونو تکلـيفونه ، خومره ډېر دي

زما او ستا يوه نخـبـنه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـندوقونه ، خومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکاني ورور يم
په ځان پـسـي مي کړي اوازونه ، خومره ډېر دي

هر چا د خاموشـی جامي اغوستي دي باقره!
خبرې خومره کمي دي ، غوږونه خومره ډېر دي

باقر

غزل

خلک ورک شوي ، تصویرونه خلکو ولگول
په رڼا ورځي څراغونه ، خلکو ولگول

په ما او تا به څنگه نه لگي ، فتوي د کفر؟
په فرېښتو هم الزامونه ، خلکو ولگول

د قبلولو نه خبر نه يم ، خو دومره وایم
چي د سجدو په نوم سروونه ، خلکو ولگول

مرغان خفه دي ، تر ځنگله آبادي رانشي
په هدېرو کي دېوالونه خلکو ولگول

د چا ورومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چي د یو بل سره لاسونه ، خلکو ولگول

د چا په خیال خاطر کي هم باقره! چرته نه و
په داسي ځای کي قدمونه ، خلکو ولگول

باقر

غزل

بس دی دنیا می دپری وکری تمـاشی د سترگو
بر بند نظر ته می ورواغوستی جامی د سترگو

د شوگیرو وپنه یی خوری ، خوبه راخی او کنه؟
خلاصی می پریینی ستا لپاره دروازی د سترگو

وره په وره اووسی راسره بیا دی هم نه وینمه
ای د کت سر ته رانه ورکی دی چشمی د سترگو

د هر سړی په اوره لاس کیـردم ، چی ته یی جوړی
ژی می ولوبده مـنی په تا پسی د سترگو

په دی ویـریم د بنو خـنگل پری اور وانخـلی
د اوبنکو تیلو باندی بلی کرم دیوی د سترگو؟

لوند شوی خط می لمر ته ایینی دی ، چی وچ یی کرمه
صبر می نه کیـری باقره تر هغی د سترگو

باقر

غزل

غمونه راغلو بيا به خانتسه نوى وير جوړوم
داسمان ستورو ته لگيايم ســــتا تصوير جوړوم

دهرچا خپله فيصله دخان منزل به تــــاكي
زه به خپل خان دستا په زلفو كي اسير جوړوم

خوب مي ليدلى په لمن كي ملغري ورمــــه
خان ته لگيا يمه په خپله يي تعبير جوړوم

په شنه اسمان كي رانه ستوري راته گونگ پاته دي
ورته خپــــل حال بيانوم خان مقرر جوړوم

په دې نيمگري دونياگى كي ژوندون داسي كوم
چاته مرید خان جوړوم چــــاته يي پير جوړوم

دبنيو درگي له رنجو سره بهرام تــــه ورکړه
د زړه په دړه دخوري ميني تحرير جوړوم

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

اختره چي رايي لاجي لونگ درسره راوره
ديار غاري ته هار دبنگرو شرنگ درسره راوره

ديرلري مسافر يم نه يي وينم نه مي ويني
رايي خو د خلورو سترگو جنگ درسره راوره

د ستا په انتظار وو مور دا ډيره موده مخي
هجران درتولوه د وصال بنگ درسره راوره

داتير غم خوبه هيركرم خو اوس سوال كرم او زاري كرم
نور غم راته رانه وري مست اهنك درسره راوره

بهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه گرخم
راخه لاس دي په سرونكريزو رنگ درسره راوره

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

د مینــــی په دنیا کې سمندر ه پوري لارم
دین پسي دي گــــرانه سمه او غره پوري لارم

يو سوال مي د جانان د وصال چيري قبول نه شو
د هر زيارت د هر مــــلنگ تر دره پوري لارم

پښتون چپرته غلام نه شو او نه يې كړه قبوله
له پوري اباسينه تر خــــيبره پوري لارم

يو شور مي دبنگريو تــــر غور شوی دلپلاوو
زيری مازديگری وو تر گودره پــــوري لارم

ژوندون مي لري غوره كړ بهرامه له دي خلكو
د بڼكلي [سروضي] تر هسك قمره پوري لارم

ارواښاد محيب الله (بهرام)

غزل

لکه په گل باندي شبنم په زړه مي وورِيـږي

خوره جانانه دا ستا غم په زړه مي وورِيـږي

ستا د دروغو په وعدو مـي اعتبار کړی وو

هغه وعدي هغه سـتم په زړه مي وورِيږي

هغه وروستی شپه دي لا اوس هم يادوم شيرينه

ما به ويل کينه تا ويل خـم په زړه مي وورِيږي

د يار په چـم کي د خندا شيبه ما ونه لیده

اوبنکي ورورم اوبنکي راورم په زړه مي وورِيږي

بهرام له خـان سره وړي وړي سلگی وکـر مه

د اوبنکو کډي بـاروم په زړه مي وورِيږي

اروښاد محيب الله بهرام

غزل

ماپه تاپسي ڙړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي ڪنل تمامه شپه

مين زړه مي په سلگو ووگرانه ياره
چي يادونه دي راتل تمامه شپه

ستادمروسترگو تصوير مي پنڄولو
چي لگياوم په غزل تمامه شپه

بس زماپه گوتونه راتلي جانانه
نورولاروي مڪمل تمامه شپه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمڀرلي
وولگيادي په اوربل تمامه شپه
ارواڻباد محيب الله بهرام

غزل

ستا له غمه مي زره شوري كله كله

ستا غمونه پری را اوري كله كله

ورته ناست په انتظار يم ورته گورم

پاس په بام باندي راگوري كله كله

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شامارم

ستا غمونه لک ستوري كله كله

زورور وحشيان را درومي دي کوڅو ته

را نه يوسي څو کمزوري كله كله

له ژړا مي زره را ډک شي سوچ مي يوسي

د شهيد وطن پـــــــه لوري كله كله

د غمو پنډ مي په سر دی پــــسي گرځم

په کوڅو کي دوري دوري كله كله

بهرام تل په دروازه کي بدوا وکړي

دلته راشي له کوم لوري كله كله

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غواړي
زه به نه يم تور لحد ته به مـي ژاړي
په زرگي دي وويشتم پورته دي نـکرم
اي، بي رحمه ياره لاړې پـسي لاړي
د غم کاني مي په سـر باندي وريري
د زرگي خوني مي ټولي شوي ويجاړي
زه چې مړ شمه اشنا ياد کي يي ساته
يم شهيد خون به مي وي د ستا له غاړي
زه دي هـير کرم تا به هلته هيرومه
چې بهرام غريب په سپين کفن کي نغاړي

ارواښاد محيب الله بهرام

غزل

چي مي ويل بيا به بي نه وينم ما بيا وليدو
د رقيب غيره كي جانان مي پسه خدا وليدو
کومه جفا باندي مي نه پري بردي بنيراوي کوي
ملنگ مي بيا پوري زيارت كي په بدوا وليدو
کله خدا کله ژړا کله سلگي کومسه
دا چي حالات په دي ني مگري دنيا ما وليدو
د پاكي ميني شهادت دي مبارک وي ورته
منصور مي پاس د دار په تخت كي په خدا وليدو
ما ويل جنت له خدايه غواړي د جانان به سوال و
بهرام مي خوب كي په مکه كي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

خوک يي چي دسمال له کلي وباسي

خان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خلک دي دا مال له کلي وباسي

اي غرېته زه خو دي پردېس کر مه

تا دي ذلـجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـري له خپل دره

ما دي کليوال له کـلي وباسي

يو خل دي لاسونه په ما واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وباسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

غزل

محبت ته مــــي اشنا له وسه کيڙي
غاږه راکړه که دې تــــا له وسه کيڙي

د مرغانو د ستايلو وسي نــــه يم
خو نيولو ته مي بيــــا له وسه کيڙي

چي ټکر خوري د پښتون له تندي سره
دغه څه رنگ د دنيا له وسه کيڙي

په غربت کي چي پيزوان غواړي د زرو
راته ووايه زما له وسه کيــــڙي

ته چي هر خای يی خوښي دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيــــڙي

چي دستا غوندي کور پريږی مسافر شي
اي! [ضيواله] دا د چــــا له وسه کيڙي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

ستا خپگان او نوی کال درپسي مرمه
ته مي وگوره لږ حال درپسي مرمه

ياره نه کيږي بي تا زندگي نه شي
ياره داسي مي ده خيال درپسي مرمه

زه غيرت يمه نيولی زنگ چي نه وام
ته هم نه کوي مسکال درپسي مرمه

يا به مرمه د ستاسو په درشل کي
يا به يم په هسپتال درپسي مرمه

زما مری به بيا دروري سرحوضي ته
بيا مي وکره استقبال درپسي مرمه

کليوال دي چي زما په نامه بولي
ټول خبر دي چي ضيوال درپسي مرمه

ثنا ضيوال، دمام 2017/3/21

زه به نه يم خو شـعرونه به مي لولي
دا لـيـكـلـي ديوانونه به مي لولي

زما يارانو به غمجن داستان پري گل وي
د خـر قبر بـير اغـونه بـه مي لولي

که دې پير شومه نو بيا به هم شـکـي يـي
درته جوړ تول تعويذ ونه به مي لولي

ما به تاته وي ليکلـي په کاغذ کي
په زرهاؤ ارمانونه به مي لولي

ستا بنو به پري ليکلي ضيوال جان وي
د سيني په سر داغونه به مي لولي

(ضيوال)

دمام 2016/3/23

په کلونو غاړه ږدم مسافرې ته
اوبنکې مه تویوه ځم مسافرې ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ ته؟
غریبې ده کور پرېږدم مسافرې ته

جمع کړې مې په کور کې نه راتللي
ډنډې ډنډې اوبنکې وړم مسافرې ته

سم قیامت و آه صحنې په ما جانانه
زه چې کله درنه تلم مسافرې ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبې ده
گرانه کله به شم تم مسافرې ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبر وي
ای ملگرو چې راحم مسافرې ته

دمام 2016/5/22

کجل په سترگو پوړي گنډ په سينه
بيا مې چې گراني کړي درلنډ په سينه

خدايه ته پخ کړي د جنگونو تـُـبري
چې بيا پښتون نه کړي برغونډ په سينه

ستا د سيني د باغ ميوه نه خورمه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په سينه

له پکتیکا به دې جانانـه بيايم
سيل به کاوو د ملاگنډ په سينه

د ضيوال دې سپيره عادت ته گورئ
هر څه ترې پاتي وي' وي رنډ په سينه

دمام 2016/6/20

غزل

نه کړي پرې اټر دا دي قلم غزل
يار ته به لیکم د زړه په دم غزل

ای شاعره یاره یو خو ووايه
گوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپگان وایوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر سم غزل

ما ساده د یار لیدو ته ورولیئ
نغدي رانه واخلي چي راحم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کړي
گر مه یې پخپله بولي گرم غزل

پاتي رانه کلی وطن کور کړلو
حکه ضیوال لیکم په صنم غزل

تښا ضیوال ، دمام 2017/4/8

غزل

تاته انتـ ظار به يمه ټول عمر

ياره په دي لار به يمه ټول عمر

خدايه که گنھا وي د جانان مينه

خدايه گنھگار به يمه ټول عمر

بنکلو دا سوچ مه کړی چي بوډا شومه

ستاسو طلبگار به يمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـنا

تاته په چغار به يمه ټول عمر

ستا د محبت په مدرسه کي جان

بوخت په استغفار به يمه ټول عمر

تا لـه ما ضيواله سترگي وړوي

دربدر او خوار به يمه ټول عمر

ثنا ضيوال، دمام 2107/3/24

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکه — ووه زر اوبه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وځي — ښي
وي تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگي اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ستا تصوير کاتو خو نه به و
خلکو به غوښتلي لکه نلکيو په سفر اوبه

چا درته مينځلي ده په منډه کي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله له څادر اوبه

پاکستان پښتو

2018

غزل

ماته دې لاس راكړ او مانه شوي فنكاره ورکه
دا ته نو چـيرته يې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کـي يم، د ډزو تماشي ته ولاړ
سترگي مې نشته او له مانه ده هينداره ورکه

ما پسي لاس نه وو او خلکو رانه غوښتي گوتي
ما پسي لاس نه وو او ته هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه! ما يې نښي وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسي لاړ شي او ماښام شي بيا يواځې راشي
ارمانه! څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

غزل

سهار جـگره ماڻام ڪتار مـڙي راوڙو سـڙيه
په داسي بـنـار ڪي زندگي مـور تـيروو سـڙيه

سـترگي مـو بـني دي چي د خـپـلـه خـايه نه رالويڙي
اوس چي خپل لمونڻ ڪوو سجده پڪي پريڙو سڙيه

د خفگان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوڙي
ياره مور ڇه وڪرو لڙ خان به تري ساتو سڙيه

زمور تر ڪوره هـديـره را رسيدلي نه وه
اوس په خپل ڪور ڪي هديري ته خاي ٽاڪو سڙيه

ما د خپل خان لپاره داسي شـاعري ڪوله
ارمان چي مڙ به شو نو ما پري وينـاوو سـڙيه
آرمان

غزل

حُان په حُان وهم ولي؟

خلك قتلوم ولي؟

اي! تصويره دا څنگه

ژبه درته خورم ولي؟

زړه! په بلا واويښتي

داسي دي زيبينم ولي؟

واي، ژړا عادت مي شوه

سترگي خوروم ولي؟

زه دي بڼه شيندلي وم

تا راتولوم ولي؟

هيلو ته مي اور ورکړ

يو (ارمان) ساتم ولي؟

نصير(ارمان)

غزل

مرگه بی مودی در غاری و حمه
راشه که راحی در غاری و حمه

خپل قسمت ته ځنگه سزا ورکړمه؟
دی می اندیشنی در غاری و حمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوي
بڼه شو بی وعدې در غاری و حمه

بیا می له تصویر نه سترگی ولویدی
مړ شومه خوږې در غاری و حمه

ای! ارمانه! ته چې په دې لاره تلي
ما به تل لیدې در غاری و حمه

نصیر ارمان

غزل

زمـور نارې له سمي غره وځي
رثوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کافر حسن کافره مسکا
د ميني زور مې له پرهره وځي

په رڼه ورځ باندي ماښام راشي
چې مسافر د کور له وره وځي

ستا دديوال سيوري ته سيخ درشمه
د بل چا کور مې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه! نو تـــــــوري له هنره وځي

په روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چې زما ساه د چا نه بره وځي؟

په دې دوه مخي ملگرتيا ارمانه
د چا له خولي څنگه خبره وځي؟

نصیر (آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شن شنی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پانه سرچپه ده او شرنګا د وره ده

ځان مې خوریرې زه له خپله درده نه یم خبر
د دروازی مې اندیښنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنګ کې او ریا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

غزل

تل ناکام ژوندون کومه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ساتمه په دې ښار کې

زندگي راته د مرگ دعوت راواستاو

ځکه پټ پټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـړي کـومـه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کې

چا به لاس راگر ارمانه! چا به سپک کـرم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کې

نصیر(ارمان)

تا پسي تڙي شم او تا پسي اوبه شيندمه

دنيا دي رنگه شي دنيا پسي اوبه شيندمه

د محبت په سترگو بيا هوا ڪري خاوري خوري

محبت خور دي په هوا پسي اوبه شيندمه

له هغه ڪوره د يتيم بچي زگيروي راووزي

ڪڪه ڪوڙه ڪي نن هر چا پسي اوبه شيندمه

هجران يي بنه وو اوس وصال ته به ملا ترمه

تعبير د خوب وو چي ليا پسي اوبه شيندمه

په مور فتوا ورڪري ارمانه! خان ته هيڃ نه وايي

په ملا اور بل وي ملا پسي اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

غزل

زما د سترگو دا رڼا دې مانه څوک نه اخلي
ماته دې مرگ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي
زه چې وم تېرې تا په لپو کې اوبه راکوی
مورکی دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نه اخلي
ژوند نا کرار دی نصیحت د ناصیح هر وخت اورم
په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څوک نه اخلي
زه دې ژریرمه خو ستا خوشحالی زیاته شه ده
زه دې ژریرم ستا خندا دې مانه څوک نه اخلي
د زړه په سر مې د غزل تڼاکي بیا وچاودي
ارمانه! خلک ددنيا دې مانه څوک نه اخلي
نصیر(ارمان)

غزل

په ځان مين يــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کي چيغه کړم له ډاره په ما څه شوي دي؟

سودايي شوی يم په خپل گريوان مي کړبڼی باسم
ورته معلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويل ته چيرته يې
زړه می تالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چي تا تيکری وچاوو چيغه دي په زوره وکړه
شه څه مطلب دي وو له څاره په ما څه شوی دي؟

ذکي دا وخت به ورته وايي بيا دهـيڅ نه ژاري
څه ته را درومي تر مزاره په تا څه شوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

دانتظار شیبی به ما نور خوروي لکه ته
مابه نور خان ته گرځوي او مابه خوري لکه ته

!!په بازارونو تر هماغه خای راغلی یمه
چی څوک به داسي انځورونه خرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هر سړی څوک رسموي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي گزران دي کوي
شه کاروبار ده دشیپي ستوري شماروي لکه ته

نوروزخان(ذکي)

خه خبر ده! اوازونه راپسي دي

دچا چيغي دي اهونه راپسي دي

تورشپه ده او وحشي شانتي سيلی ده

له شا تور تور نقابونه راپسي دي

د بدرنگي زماني له هره کونجه

د اورونو خنځيرونه راپسي دي

زما کارونه دي اوستا هغه هنر ده

دا له شا چي کاروانونه راپسي دي

د ادکي موري چيغي را رسيره

د وحشيانو کتارونه راپسي دي

وا! ذکي لکه بي خوکه خوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غبرونه راپسي دي

نوروز خان (ذکي)

د چا زما د چا په وینو سره لاسونه
داسی حالاتو راته ایشي دي به خوله لاسونه
د اسلامیت او افغانیت نه، بغاوت ده کنه
چي مسلمان ورور ته مي ایشي په سپاره لاسونه

وحشت يي داسي خور ده ژوند ته تمناه نه کوي
هر چا نيولي دي په خپله مقبره لاسونه

د پښتني پيغلي په دي بيوسي وژريدم
اه!! رسم کړي وو د کور په دروازه لاسونه

د جنگ اورجنه لمن ټوله کړی او سوال مو واخلي
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونه

له تندي مر شه نکي لمونځ ورباندي هم مه کوه
دي سمندر کي يي مينځل په وینو سره لاسونه

نوروزخان(نکي)

غزل

تا لېدلی دې وړې د ژړیدو درد؟
هره شپه زه تیروم د زړه بـنو درد

حافظې نه مې وتلې خو شعرونه
خدای دې نه وینې په چا د اولادو درد

مور که درد لرو ایپنه یې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلـو ددغو آیبنو درد

دا بېلتون هم جهنم ده خو په ژوند کې
قیامت دې په و الله د بېلیـدو درد

اوبنکې مه پتو پوهیږم چې خـپه یې
راته بنکاري دې نـازکې په لیمو درد

اوس له اوبنکو او غمو سره عادت یم
خـان ته اخلمه اتله په پیسو درد

نصیراتل

غزل

په رسم شوي انځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهائي ته څومره زور په تنهائي ورکوم
ياد دې وړوکی را زلمی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه مینه د بچي ورکوم
څو کاغذونه مې راوستي په خبـرو باندي
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندگي ورکوم
د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوسـي
زه يو پردې ته د خپل کور زمواري ورکوم
اتله غواړم يي له خـدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله سـاه نو سمدستي ورکوم

نصير اتل

غزل

آلتلي اروا راغله دوباره د خُـان سايي ته
چي خهره د تللي کس مي مخامخ شوله خهري ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــهزه ده
خپل معصوم نظر مي تت شو په کتو د دروازي ته

انتظار نه ستا ديداد نه او بل زور د تنهــــايي نه
اخيري سلگي مي راوري دغه خُاي د مخه بني ته

چي دي وخت و نه را تللي نه دي غوښتم آي مغروري
اوس نو ژاره بڼه په چيغو زما پاتي نښانــــي ته

نن مي وکتل باران ته خو وعدي مي دي په زړه شوي
وخ مارغان مي کرل د ننه بيا اتله پــــجري ته

نصير اتل

غزل

د تـt

د زړه تنگون، یوازیتوب او خاموشي اوف توبه
بیا را تازه دې کړل بارانه د فطرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم گنهگار شومه زه
راته را ویندول ستا یاد د قیامت دردونه

دا چې مې وینې په خندا کې نو دا داسې نه ده
په اندرون کې زما شته د خپل قسمت دردونه

نن مې په پک زړه ورتله وویل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتم په زمانت دردونه

نصیراتل

غزل

بي ساه وجود نه مي مزه واخپسته
هېر شوي کس زما نامه واخپسته

ما ويل ستا ياد رانه خپه لار نه شي
په بپوسي کي مي دپوه واخپسته

د تنهائي نه به پري خان ساتمه
په خاموشي مي آيپنه واخپسته

د زندگي په انتها کي يمه
تانه چي لږ مي فاصيله واخپسته

اتله خومره به مي ودردوي
د بيا راتلو مي تري وعده واخپسته

نصير اتل

غزل

بیا به دې حُان نه هم گیلې راځي، خو زه به نه یم
اوبسکې په مخ به دې دوه درې راځي، خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــه درده ما چري خندا ونه کړه
ژونده په تا کې به مـزې راځي، خو زه به نه یم

ستا په شتوالې کې داستا نه شوم خو وروسته به آي
ستا په شان ډېرې قواري راځي، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خپل حُان نه کوي
د هو خُواب چې د هغې راځي، خو زه به نه یم

اتله شپه به وي ډېوه به وي باران به هم وي
ژوند کې به دغسي صحنې راځي، خو زه به نه یم

نصیراتل

غزل

يخه يخني ستا دتودي غيري ارمان راسره
تنهايي ونه شوه روان مي کړو خپل خان راسره

د نفرت حد دي په و الله چي زه به څه ووايم
دوه دري قدمه په لار نه ځي مسلمان راسره

وايه نو څنگه به خوشحال په زندگي کي يمه
چي وي دژوند هره لېزه کي هر شي وران راسره

په زړه مي لاس ونيسم بڼه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چي شي جانان راسره

يه د ډاکټري ياده څومره زورور يي په خدای
زه چي ژريرمه ژړا کوي اسمان راسره

نصير اتل

غزل

داچي ستا ياد گرځوم له ډيره وخته
زه يو غر په اوږو ورم له ډيره وخته

ستا بنو نه جوړه شوي هغه ستنه
په پرهر کي ماتوم له ډيره وخته

د خپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتنه کوم له ډيره وخته

اخير هم مي دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چي غلي ژرېدم له ډيره وخته

آييني سره اتله گرځيدمه
تنهائي نه پتيدم له ډيره وخته

نصير اتل

غزل

د تنهائي احساس مي خوري لکه لرم لگيادي
دا يو سري د څه مودي نه په ځم ځم لگيادي

د ژوندانه تمثیل نور نه شم کواي نه يي کوم
لابه تر څو وایم چي وخت راسره سم لگيادي

د زندگي په اميدونو مي اوښتي خاوري
له بلي خوا مي بربادي کي داستا غم لگيادي

خدايه ج داستا دبندي د غافلي له وجهي
ديو آدم په بندي کي بل آدم لگيادي

دا دکافرو يادو جبر دي نصيراتله
پر له پسي چي مي باران په مخ د، نم لگيادي

نصيراتل

غزل

اوس مي زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هر ماشوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلته خلک د بل چاڅنگ ته کينی نه
دلته خلک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بس همدی مي ژریدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ستا غمو سره خدا کړم؟؟
ليونې په ځنځيرو باندې خوشحال وي؟

له مودو پس يم راغلی راته گوره
تري شوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خو می همدا بېغوري وژني
چې په خپلو اسويلو باندې خوشحال وي

نصير(اتل)

غزل

ساه مـي په وجود کي گيره شوي ده

بنـکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچي دي بيلتون رانه لاس واخيستو

گـوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـمـه

گوري چي خواني مي تيره شوي ده

ته چي راسره وي هلته بنـه وه خو

اوس دا زندگي مي سپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا په نوم يي ردم

راشـه هغه پانه بيره شوي ده

نصيراتل

غزل

زه تاته ڪر م دعا، ته دعاماته ڪر ه نازڪي
روڙه ده، سوال قبلڙي لاس هواته ڪر ه نازڪي
دخدای دمهربان اومحترم ذات له درباره
زاری دامن ٽولي پڻتو نخواسته ڪر ه نازڪي
سيالي ضرور گتم خو؛ گوره داکارته هم وڪر ه
ٽپه دملالی راپسي شاته ڪر ه نازڪي
!اي! تا له دي حا ضير متکلم سر ي نه، نه ده
مکتب او مدرسه دي ترينه پاته ڪر ه نازڪي
اي! تاسوخوانان په خوشا ليو بد رگه ڪر
وخ! ما په تر مو اوبنکو روڙه ماته ڪر ه نازڪي
يوچاراته قيصه دلوني فيضان ڪوله
سلگی به يي ورو، ورو، ورسره زياته ڪر ه نازڪي
گلبدین (فيضان)

غزل

دومره بنايسته يې چې هيڅ نه لري مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــــــــــاتې، اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه، بله گرمي بل خواته بڼه پوهېږي
هله ژر راشه يم اوښتې په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغه لږ سره، هاغه دوينو پټې
بيانوي دزيندې شوي منصور حال ماښامه
شکر، ډاډه شومه دعطرو بوی کوڅه کي لار و
شکر راوري ستا دراتلو زيری شمال ماښامه
هغه ملنگ و، که فيضان و، ومي نه پيژانده
ولي؟ زما دنظر مخ ته شوي ديـــــــــــــــــوال ماښامه
گلبدین (فيضان)

غزل

رسمومه انخورگره انخورگره انخورونه
شروع ڪري مـي له سره انخورونه
بلا اوبنڪي تويول ورتـه لازم وي
بلا درد لري اڪثره انخورونـه
ديوچا په تلاش دارتـه يو ختلـي
اوس مو خاڻي له پرهره انخورونـه
دنبنترو په شملويي سينگار شـوي
بنڪلوم دي سليمان غره انـخورونه
لرپه تلو تلو ڪي زما په طرف گوره
درنه بـاسم مسافره انخورونه
پوري څوڪي ته شپونڪي فيضان ختلي
رسموي له مازديگره انخورونه

گلبدین (فیضان)

غزل

مڙه پريز ده دی دي هم راباندي پوه شي
پروانه کړي چې ټول سم رابانديپوه شي
بيامي نه چي بيالږه گوزاره کړي
کله کله دي چې غم راباندي پوه شي
مه خيرم يي ،مه خيرم يي ،مه خيرم يي
خيرې بنه دی چې ټول چم راباندي پوه شي
ترهغو راتـــه په سپکو سپوروسروي
چي مي وکړي سترگي نم راباندي پوه شي
وخ دکلي ماشومان راپـــسي گوري
وخ له کلي چي راحم راباندي پوه شي
واه!فيضانـــه داســـتاد راباندي شک دی
چي دف توری ليکم راباندي پوه شي

گلبدین (فيضان)

غزل

نورچاته نه بنايمه لوی او هم واره دردونه
همداسي پټ بڼه دي زما دزخمي زړه دردونه
دجادلا سه بس همدومره ســــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشي په ما مړه دردونه
وخ خدايه بيا دکــــلي هاغه هديره کي تېر شوم
وخ خدايه بــــيايي په ماراوسنل زاړه دردونه
يومسافر غريبي مورته په غريب غريب کي وايي
دســــفر پڼـــــــو کي مې بندپه بند تړه دردونه
هله ژر ژر که، دفيضان په نوم دمگردي هلته
تر هــــاغه پوري غرني کلي دي وړه دردونه

گلبدین (فیضان)

غزل

څوڪ يې ددومره ټپوس نشته چې داوولي ژاري
ددروازي ترشايوڅوڪ درپسي غلي ژاري
تا په دعاڪي يــــادوي اوبياسلگي هم ڪوي
درپسي هرلمانځه ڪي هاغه نازولي ژاري
دڪليوالي زړه دي دومره نرم شوي دي اوس
چي ماشومان هم ورته ستانامه اخلي ژاري
زموردنباردنجونو هيڻخ خندانصيب ڪي نه ده
زموردنبارنجوني اڪثرچي ماليدلي ژاري
هغه چي تير ڪال به يي دلته زمزمي ڪولي
هغه کوچي سبرڪال دغره سرتـــه ختلي ژاري
لاسونه پورته ڪري دعاڪوي اومن غــــواري
واه،ڇه له درده ژاري واه،څومره سپڻخلي ژاري
اي!دادي ڇه ڪپڙي فيضانه دادڪو م ڪــــلي ده
زمورن ڪوڙي ته څوڪ په تاپسي راغلي ژاري

گلبدین(فيضان)

غزل

په دغه ښارکي دهر چاراپسي پام شوی دې
اخ په نازک وجودمي حکم داعدام شوی دې
يو اعلان واورئ کلیوالو جنازي ته راشئ
زما دتولولو آرمانو نو قتل عام شوی دې
دسپين غر څوکي ته ختلی يم نارې وهمه
هله ژر راشئ دجنکو نو اختتام شوی دې
په نافهمی کي مي په زړه باندي لوی جبرکری
په نافهمی کي مي نظریه پوري بام شوی دې
په هغه کورکي دفیضان نامه ویل جرم دی
په هغه کورکي خو بندیزپه دغه نام شوی دې

گلبدین(فیضان)

غزل

هيچا هم ونه کړ ددغي بيماری علاج
ولي هيڅ نه لري داوونکي اوسلگی علاج
دومره سپيڅلي مقدس مرض نيولی يمه
زما دسپيڅلي زخم نه لري نړی علاج
دافغانی خاوري يو دغه خصلت خوندراکوي
ژرپکي وشي دسرکشته ککری علاج
هغې په تاپسي و زهر زورور څـبـنـلي
ځکه خو ونه شو دهاغي لپونی علاج
خپله دعاکوم اوخپله پرې آمين وايـمـه
پام چي څوک ونه کړي زما دتنهایی علاج
دهرجومات له منارې ورته سلگی وهم نور
فيضان نه راځي دقام دبېغوری علاج
گلبدین (فيضان)

غزل

که دکلي که دبنار مسلمـــــــــــــــــاني ده
په اکثر وکي ديار مســـــــــــــــــاماني ده
خکه جنگ دپښتانه کورکي مياـــــــــــــــــمه دی
پښتون کړی نن په جار مســـــــــــــــــلماني ده
دتوپک خوله دي کنـــــــــــــــــتړول کړه صبر، صبر
گرانه لږشه درایسار مســـــــــــــــــماني ده
وايي لمونځ هم درقيب جومات کي نه کړم
خومره بنکلي مي ديار مسلمانـــــــــــــــــي ده
ببرسري يتيمان درپســـــــــــــــــي گرځو
سولي وکړه راته څار مسلمانـــــــــــــــــي ده
څوک؟ فيضان دي ديارکلي نه شـرلو؟
اي ملا درته په کال مسلمـــــــــــــــــاني ده

گلبدین (فیضان)

غزل

خوب رانه لار شـيـي تل کومه سـتـري سـتـري سلگي
ته نـور قبولي کره اي! خدایه زما کـري سلگي
دایه شـيـبو شـيـبو بـارـان او وهشتناکي ټکي
دایو یتیم تر دغه خـدایه دي راوري سـلگي
! ظالمه قـدر يي کوه هـسي يي مه بوله اي
درته به تندرشي یووخت ددي زوی مري سلگي
یواعلان واورئ! اعلان واورئ! نوري هيخ ونه ويل
له مناري نه دجومات شوي نوري لوري سلگي
فیضانه ستری مسافروم په آرمان شهـيد وم
چي راوتي مي دتا بوت لـه هري دري سلگي

گلبدین (فیضان)

غزل

نړۍ ته جنگ اعلانومه دقلم په څوکه
هېواده تا ابادومه دقلم په څوکه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستان ليکمه
څنگ کې يې امن رسمو مه دقلم په څوکه
دشهيد پلا رهغه يتيم سلگو نپولی بچی
که خدای کول قرارومه دقلم په څوکه
داسلا مي نړۍ هماغه پخوانی جذبیه به
نړۍ ته بیا وربنکارومه دقلم په څوکه
بیا ونه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش دي
داخلي خوله درماتومه دقلم په څوکه
فیضانہ چرته که دسولي اختر دلته راشی
ستر گي به دواړه تورومه دقلم په څوکه

گلبدین (فیضان)

غزل

ما به لمنه کي راوري له پوري غره ډبري
درقيب سرته مي اوس ايښي دي پوره ډبري
دلته هواسره سيالي مورپه ډبرو کوو
لمونځ چي کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبري
ستا لپوني اوس لپوني دي والله سم لپوني
که باورنه کوي رځه پسي شماره ډبري
تاته مي نه ويل چي دلته دوباره مه رځه
منل دي نه و، اوس په سر سر باندي خوره ډبري
زمور دکلي يوشاعر دي دفيضان په نامه
هره شپه ولي زمور کورته په تياره ډبري

گلبدین (فیضان)

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**